

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 stycznia 2013r.
sprawy P. K.,
skazanego z art. 284 § 3 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 27 stycznia 2012 r
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 20 września 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
 - 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego**
- P. K.**

UZASADNIENIE

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Jedynym zarzutem kasacyjnym jest naruszenie „zasady prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że przez przekazanie rzeczy innej osobie można również rozumieć samo zobaczenie tej rzeczy przez inną osobę i wzięcie jej ze sobą”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Jak się zdaje, skarżący w istocie dąży do zarzucenia naruszenia prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 284 § 1 k.k., polegająca na uznaniu zachowania skazanego za przekazanie karty bankomatowej i karty IKM w celu ułatwienia M. S. zaboru pieniędzy z rachunku bankowego. Zauważyć należy, że

zarzut ten był przedmiotem kontroli odwoławczej, a sąd II instancji odniósł się do niego w sposób rzetelny, wyczerpujący i – co najważniejsze – przekonujący. W ocenie Sądu Najwyższego zachowanie skazanego, który był aktualnym posiadaczem karty bankomatowej i karty IKM, polegające na braku sprzeciwu wobec ich zaboru przez M. S., w sytuacji, w której oczywiste było, że zabór ten następuje celem podjęcia próby kradzieży środków zgromadzonych na rachunku bankowym, trafnie zostało uznane za pomocnictwo do przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. Dla oceny tej nie ma znaczenia fakt, że skazany nie przekazał „czynnie” kart bankomatowych (np. przez ich wręczenie), ale istotna jest wyrażająca się w biernej postawie wola, co do udostępnienia ich M. S. oraz przy jednoczesnej świadomości, a tym samym i zgodzie, co do sposobu przestępnego ich wykorzystania. Wszystkie te okoliczności uprawniają do aprobaty stanowiska sądów obu instancji, że przekazaniu kart bankomatowych M. S. stanowiło pomocnictwo cum dolo eventuali.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.